

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
 κι' Έδρα μας ή πόλις ή των Παρθενώνων.

Έβδομη Νοεμβρίου,
 βούδα Βουλευτηρίου.

Έτος χίλια κι' οκτακόσια κι' έννενηκοντα κι' οκτώ,
 τόν Έτημ-Πασσά γηά δωρο σας χαρίζω διαλεκτό.

Έξακόσια τριάντα κι' επτά,
 τό Ταμείο γεμάτο λεπτά.

**Του κύρη Ζαήμη λόγος εύφραδης
 προς δούους τόν 'ρωσών μετά σπουδής.**

Είς τ' 'Ανάκτορα μās είχαν καλεσμένους την Τετράδη
 κι' όλοι πήγαμε τό βράδυ,
 κι' άρχισαν να τρών οι φίλοι, κι' άρχισα κι' εγώ να πρόωμ,
 κι' έβλεπα τόν Βασίλη μετ' έκπληξέως πολλή,
 μήπως είς τό γεμ' άπάνω μās είπή κανένα λόγο
 γηά την τύχη και τό μέλλον της κλεισμένης της Βουλής.

Είς τ' 'Ανάκτορα μās είχαν καλεσμένους την Τετράδη
 κι' εκεί 'πάγαμε τό βράδυ,
 κι' όταν έβγυγε καθείς μας φαγομίμος και χορτάτος
 είπαμε να πάμε τότε να οικειόσωμε γηά τό κράτος,
 και τό πρόγραμμα να γίνη της μελλούσης μας πορείας
 ως έχέγγυον προίδου και ταχίστης σωτηρίας.

Μά μ' έκείνο τό τραπέζι, που δεν ήταν σαν και τάλλα
 κι' είχε του πούλιού τό γάλα,
 τίποτε φούσκωμα και βέρος είχαν όλοι 'στην κοιλιά,
 που δεν 'μπόρεσαν να βγάλουν γηά τό πρόγραμμα μιλιά.

Τώρα θέλετε δι' όλα παοτρικά να σας μιλήσω;
 Ίσως να την συγκαλίσω κι' Ίσως να την διαλίσω.
 Θέλετε να 'πω και τάλλο;
 Ίσως την ξαναβάλλω.
 Θέλετε καλά και σώσει; να σας 'πω και τ' άλλ' άκόμια;
 σαν πολύ βαρύν σας πίεσει και ξαναρωλώ τό σόμια.

**Φασουλής και Περιούτος,
 ό καθένας νέτος σκέτος.**

Ψάλλε μεγαλυνάριον
 'στών μίγαν Καγαλιάρων,
 είς τόν Ζαήμη δηλαδή,
 τόν νίο τόν τσοπάνι,

που τώρα κι' θά καλειώθ
 με γλώσσα σαν ροδάκι.

Δεν είναι πλέον όπως πριν Κουβέρνο γηά τόν τύπο,
 δεν λέγεται παραοτικό,
 με γίνεται πολιτικό
 με πρόγραμμα και κύπο.

Έκαμ' έκείνο πούκαμε με δούωμιν Γιτάνοιον,
 των Θεσσαλών την λύτρωσιν, τόν έλεγχο, τό δάνειον,
 την Κρήτην έκσεκλάδωσα,
 τούς Τούρκους έκπαλίδωσα,
 Δυνάμεις έφιλίωσα,
 ουμιάσει έτελείωσα.

Τό κράτος έκραταίωσε
 με τόσας έγγύσεις,
 τόν κόσμον έκεθίωσε
 με τās μεταρρομβίσεις,
 τὰ προς τό Ίην έπόρως προς ένα κι' άλλον νηοτιν,
 τόν νόμον μας τετέλεκα, τετήρησα την πίστιν.

Έκαμ' έκείνο πούκαμε κι' άλλο δεν μείνει τώρα,
 έστειλε και 'στών Τάραντα τὰ δρό θωρακοφόρα,
 και σήμερα Κυβέρνοσις δεν είναι γηά τό μάτι,
 έκαμ' έκείνο πούκαμε και τήχυρα κομμάτια,
 τὰ χαμαμέν' άκάμωτα και δυνατά τάδύνατα,
 τὰ θαυματά της λέγε τα και πείστε και προσκόντα τα.

Ψάλλε μεγαλυνάριον
 'στών μίγαν Καγαλιάρων,
 Δόξα λοιπόν κι' άμήν άμήν,
 έρρωτο πάν δαιμόνιον,
 ούτος έδώρησεν ήμιν
 ειρήνην την αιώνιον.

Άνάοιστιν Ζαήμη Θεοσάμνονι
 λαλήσωμεν 'στών άλλων τόν κύριον,

νία ζωή και πάλι χαρισμένη
και πνεύμα βελτιώσεων σωτήριο.

Τό κράτος του σπαρτών θυμαλίσως,
έπειρας τό τόσο πεταφράκα,
τών κρίσεων ή κρίσις έτελειωσε
κι' άδίκως ζεσκονίσθηκαν τά φράκα.

Πάλιν ό μουστακάτας δίνει λύνει
κι' έμπρός εις τό Παλάτι στέκει βάρβα,
κατόπιν τρικυμίας ή γαλήνη,
και δέν άκούς τά πρώτα κτυποκάρδια.

Τρίτη θερρό πώς έπεσε κι' ήλθε Παρασκευή,
κι' είπαν ειάν ευόι.

'Εβγαλε τρεις κι' έπήρε όδύ, κι' ήσκααν τόσα στόματα
για' τόυτα τά καυώματα.

'Εβγαλε τρεις κι' έπήρε όδύ... καινούριο τό Κουδέρνο,
έρισε με νά σέ έρίσω.
'Εκείνος όπου δέν 'μίλει
μές 'στόν Νυμφώνα μόνος,
κι' εκείνοι που 'μιλούν πολύ
άπίσω του Νυμφώνος.

'Ο Ζαήμες ό μουγγός πρόγγαμμα σκαρώνει,
ό Ζαήμες ό μουγγός σκάλει τό Κορόδι,
ό Ζαήμες ό μουγγός 'βάλλθηκε νά κινή για' νά
άιχος θείων συνδρομαίς ιδική του σπάνη.

'Ο Ζαήμες ό μουγγός θά παρακορώσθ,
ό Ζαήμες ό μουγγός σπάνιας θά παρώσθ,
έως τόρα 'εύχαλε κι' έκανε τόν κρύο,
σήμερ' άπεράσισε νά γενή θηρίο.

Τούτος σκεύος έλλογη, ιερόν Παλλάδιον,
και πιστών όσπράδιον,
τούτος νέας δράσεως λόγους και ζήμιρμα,
κι' έμπροστά του 'έρισαν μούτρα για' σιδέρμα.

Θέωρε, ξεκίνησε

με καύμν πολύ,
κι' έλα και προσκύνεσε
τόν μουστακαλή.

Θεία παραμύρια, θεία κάτες κάτω,
μήν τά βάλεις σήμερ με τόν μουστακάτο,
πών έκείνα ποΐζεις, 'έπεισε και σέ,
τούς θεσμούς σου, θεία μου, κάνα τους τούραϊ.

Μέ θεσμούς και θεσμούς
δέν θά 'βρης λογαριαμούς.
Τούς θεσμούς σου — τραλά —
βάλλτους μέσα 'στό ζυμίπλι,
κι' έλα κρέμασ' τους 'ψηλά
για' νά μήν τούς φάν οι φύλλοι.

Θεία θητα Ντεληγιάννη,
έλα 'στη 'δική μου σπάνη,
Βουλευτή μου νά σέ βγάλω
κι' 'Γπουργό μου νά σέ κάνω.

Κι' αν δέν θέλεις 'Γπουργέιον άλλο θά σκαρώ για' σένα,
Πρόεδρος Βουλής νά γίνης όπως ήκαμες κι' έμένα,
τό κοουδόνι νά κινώσθ,
κι' ως έμέ νά σιωπάσθ.

'Ελα 'στην έξουσίαν μου
και παύσε τόν θυμόν,
κι' όπό την προστασίαν μου
θά σ' 'έχ' ως κηδεμόν.

Τήν πλειονοψηρίαν σου θά 'έχ' τί θά την κάνω,
βάλε της τόρα ρήγανη κι' έλα νά σέ συνδράμω,
μήν άκουτζής, θείε μου, τό βλέμμα σου θρασύ,
θείος έγώ θά φαινομαι κι' άνεψιός μου σύ.

Π. — 'Ηλθε κι' ό Μομφεράτος
κι' άνάσισε τό κράτος.
'Επίρτο μόνάχο και φωτιά,
έχει και θήλγος καινού,
κι' ήψαζε νάβρη τά χαρτιά
του πρόην Φραγκοσυριανού.

'Όμως ό Τόμαν, Φασουλή, της Σύρας τό καμάρι,
μαζι του τάγε παρει,
για' τό πολλά ροβήθηκε μήν άλλος, υποκλήθη
τόσην σούριαν έγγρασον, όπου τόν ειχε ρίψει,
και φουγοάρη μία φορά με δυνατή φουγοάρα
'οστού Τόμαν την καρπούρα.

Κι' ό Μομφεράτος έλεγε ετήν χάμα σου παρλίτα,
δωσε μου, Τόμα, τά χαρτιά, έως μου τό λιμπίτα,
νά 'δω τά Νομοσχέδια, νά 'δω τά μυστικά σου,
και τά 'δικά μου νά γραφούν άπάνω 'στά 'δικά σου.

Κι' ό Συριανός έφώναζε με πείσμα κείρα βράχει,
καθένας την σορία του 'δική του νά την 'έχθ,
θίλειε χαζίμα νά 'βρης της Θεμίδος τά φώτα,
δούλεψε μόνος σου και σ' και βούτα 'στόν ιδρώτα.
Πλήν σου τά δίνω, πάρε τα, και τρέμε σάν τό πιάνης,
με' ζένα κούλλαε (ητής μνημόσυνο νά κάρης.)

Είπε τοιαύτα με θυμόν
δικαιοκλήτης Σολομών,
κι' ό Μομφεράτος, μπουνταλά,
ένομοσε σάν κι' έμένα
πώς κόποις κτώνται τά καλά
κι' όχι με' φώτα ζένα.

Πάει κι' ή κρίσις, Φασουλή, πάει κι' ή τόση μπόρα,
'στόν 'Γπουργών της άμαζίας καινούρια μούτρα τόρα,
οί πρόην γάσκου με τούς νύ και σούβου τό κεφάλι,
μές 'οτς καρότασις ποΐμπανιν τόρα 'επιλόνουσ άλλος.
Μέσα 'οτς άλλαις της τιμαίς θερρό πώς είναι πρώτη
με καρποτάδα γάρσιμα νά κάρης τόν ίπύστη.

Φ. — 'Επίγγος, βρέ Περίκλη, της κρίσεως ό κράτος,
πού 'γίνουσε τσερβέλα,
και τόρα της πολιτικής καθένας Πιερότος
χορδαίε ταραντίλα.

'Ητον ό κτύπος της βαρύς,
ντακάπο τόν Ζαήμε,

διόλου κι' ο Θωδωρής:
«οίμοι και πάλιν οίμοι.»

Ὁλόυζαν εὐὸ κι' ἐκαί
πυλῆρας μισρολογίστραι,
κι' ἀκέραιοι Τρικουμπιοὶ
βαρειαίς βαρῶν ὀργήστραι.

Πάσι, ὅν εἶναι προκοπῆ,
κατακαυμένη μάννα,
ἢ κυβερνώσα οἰσιπῆ
μᾶς χέλασε τὰ πιάνα.

Νικᾶ, πῶς ἄλλους τοὺς σαρούς
ὁ νέος Ἀρποκράτης,
θᾶ ξαναπᾶρ' ὀσούς Κορραῖς
κι' ὁ Τζωρτζῆς ὁ Κορραῖτης.

ποῦ μὲς 'στὴν μπόρα πλάκωσε κι' αὐτὸ τὸ φιγουρίνι
προσιμένοντας ἀνῆρ γκατὶ τοῦ Παλατιοῦ νὰ γίνῃ.

Ἄλλὰ τὴν ἔπαθε κι' αὐτὸς
κι' εἶναι πολὺς ὁ κοπετός.

Ἡ πέτρα, Κόννη, πούραγες ἦταν κολαυθίνα,
τὰ χέρια ποῦ τὴν ἔφτισαν ἦταν μαλαματένια.

Π. — Πάσι κι' ἡ κρίσις, Φασουλά, κι' ἔπαφην ἢ κουβένταις,
'πῆραν γρωσὰ παρῆσημα κι' οἱ δὺς παραιτηθῆντες,
ὁ τῆς Παιδείας Ἰγουργός κι' ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
κι' ἐμετριάθη δι' αὐτῶν ὁ πόνος τῆς ὀδύνης.
Χρυσὸ Σταυρὸ τοῦς ἔδωσαν νὰ λην εἰν τούτωρ νῆμα,
παρηγοριὰ 'στὸν ἄρρωστο και μὲς 'στῆς πίκρας γλύκα.

Ἦέρασε και τούτ' ἡ κρίσις, Φασουλά μου πατριῶτα,
πάλι σάγλα, πάλι μούγλα, κι' ἀπείθα: σὰν και πρώτα.
Τί καλά μας ἔδω πέρα
νᾶταν κρίσις κάθε μέρα.

νὰ πηγαινέουν 'στὸ Παλάτι
λασπρόβλητα κρᾶνια,
νέχομε νὰ λῆε κατὶ
μὲς 'στὰ νέα Πιρτανᾶ.

Φ. — Τί καλά μας ἔδω πέρα
νᾶταν κρίσις κάθε μέρα,
σαματῆς νὰ μὴ μᾶς λείψῃ,
οἶρε κι' εἶλα, καρθικτόνι.

ἔξω σεῖς και μέρα τούτοι γιά ν' ἀλλάξωμε γαβᾶ,
κι' ὅπου 'δὼ τρανὴ καρότσα 'στὸ Παλάτι νὰ τραβᾶ,
πηλαλώντας και πηρώντας ἐπ' ὀπίσω νὰ τὴν πῆρω
γιά νὰ 'δῶ ποῖο μούτρο θᾶλθῃ νὰ γκατῆρῃ τὸ Κουβίerno.

Τί καλά νὰ μ' ἐρωτᾶνε τὰ παρίεργα τὰ πλῆθη,
ποῖος ἀπάνω προσοκλήθῃ,
κι' εἶοι νὰ μὲ τραγουῖουν γιά ν' ἀκούσσουνε τί ξέρω,
πλὴν ἐγὼ σὰν παντογνώστης μήτε γρῶ νὰ μὴν προφέρω,
ποῦ και σὺ κωττάζωντάς με νὰ νομῆρς πῶς μανθῖνω
τὰς εἰδέσεις ἀπὸ πᾶνω.

Τί καλά μας, τί καλά μας,
νὰ φουτῶνεν τὰ μαλά μᾶς,
ὁ σεπτὸς Μητροπολίτης νὰ φορᾷ τὸ πετραχῆλι,
νέους ὄρκους κάθε μέρα νὰ φελλῆζουν νῆα χιλιῶ,
ὁ πῶσων 'στὸν ἀναδάντα τὸ δεξὶ νὰ δῆνι χεῖρ,
και θερμῶς νὰ τὸν συγκαίρῃ,
και μὲ πῶζα περισσῇ
ν' ἀπαντᾶ κι' αὐτὸς εμεροῖ.

Π. — Καὶ πάλι σάγλα μπόλικη, τῆς πρώτης σαχλεῖρα,
λὲν πῶς θὰ γίνῃ τῆς Βουλῆς ἀναβολὴ δευτέρη.
Και τούτο τὸ προνόμιον ἢ Βασιλεῖα ὄχι
κι' ἄλλοι φωνάξουν ὄχι,
ἀλλ' ἔως νὰ λυθῇ κι' αὐτὸ σῶπως καλά τὴν μάχη
χωρὶς σιγῆρας ἀναβολὴν ν' ἀρχίσῃ τὸ μεμερῆτι.

Ἡ κυρία Φασουλῆ τὰς κυρίας προσκαλεῖ.

Σηκωθῆτε, θηλυκῆ,
σηκωθῆτε δώστε τράκο,
καὶ θὰ μ'πιζώμε κακὰ
μὲ τὸν Τριανταφυλλάκο.

Προσκαλεῖ τοὺς ποδογούρους ἢ κοκκίωνα Φασουλίνα,
μὰρ 'στὸν Τριανταφυλλάκο νὰ τοὺ βγάλωμε φωνή,
μὲς 'στὰ θέατρα δὲν θίλει νὰ φοροῦμε καππελίνα
κι' ἐμποδίζομε τοὺς ἀνδρα; νὰ κυττάζου 'στὴ Σκηνή.

Εἶδες Ἰπουργός κι' ἐκείνος!
μωρωτῆς ἀλήθεια φίλος.

Μόλις ἔδωκε τὸν ὄρκο τάβαλε μὲ τὸ φρουστάνι
γιὰ νὰ τὸν εἰπὸν φωστῆρα καὶ τὸν ἱξαντρία νὰ κἀνη,
καὶ γυρεύει πρῶτα πρῶτα μὲς 'στὰ τόσα μας τὰ γάλια
μεταρρῶθμιοι νὰ φέρη 'στὰ γυναικίνα τὰ κεφάλια.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
καὶ μ' ἐμὲν ἄρματωθῆτε.
Βάλετε τὸ καππελίνο,
πάρτε καὶ τὸμπελίνο,
κι' ἴσα γιὰ τὸν Ἰπουργό
μὲ τὸ βῆμα μας γοργό.

Σηκωθῆτε πέρα πέρα,
κι' εἶλας μας σὰν Ἐρινύς
μὴν ἀφῆσωμε κανεὶς
νὰ μὰς πάρη τὸν ἄτρα.

Μὰρ 'στὸν Τριανταφυλλάκο κάθε κώτοσε, κάθε φούστα,
τῶν σαγλῶν κρεμανταλάου πῶς σὰς φρονίονα τὰ γούστα;
νὰ γελᾶτε σὰν ἀκούτε τῶν ἀρεσκίω τὰ δίπρα,
μεταρρῶθμιοι ἄς γίνη γιὰ τὰ καύκλια τὰντρίκια.

Δὲν θὰ τὸν παρακαλέσω
μὲ λιγώματα γι' αὐτό,
καὶ καππέλο θὰ φορέσω
νάνα κἀστρο κινητό.

καὶ 'στὸ θέατρο θὰ πάω μὲ γαιτόνισοις ἀντάμα, ἢ ἄν ἔλαξ ἸΠ
κι' ἄν τολμοῦν ἄς βγάλουν ἔξω τέτοια ντιστεγὰ μαντάμα.

Σηκωθῆτε, παταλούδοι,
πρὶν νὰ πάθωμε δουλειαίς,
μὰ καὶ σὴς ἢ καππελοδοίς
δώστε τὸν καππελίαις.

Πρώτη πρέγυ καὶ πῆδω,
μὰρ ἢ κάθε καππελοῦ,
τέτοια δὲν περνοῦν ἔδω
καὶ νὰ τὰ πουλᾶς ἄλλω.

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε, γιατί τάχα ποῖός τὸ ξέρι
ἄν δὲν τὸυλην μὲ φερά
καὶ προστάξῃ οσοδὰ
'στὸν περίπατο νὰ βγαίνουν ἢ κυρίαίς μὲ τσομπέρι:

"Ἄν καὶ λιγώμα μαντάμα, γιὰ τὸ θηλυκὸ τὸ γίνος
Ἐλληνίς Ζάν-Ντάκ θὰ γίνω κι' Ἀθρηλιανὴ περβένος,
Προσελῆς; μὲν Περικλέτου μὲ τῆς ἄλλας ἐτοιμάσω,
Μίραρον τῆς στρατιάς μου τῆς μαχίμου θὰ σὲ κάνω...

κρίμα, Τριανταφυλλάκε, ποῦ μυρζίει τ'ονομά σου,
κι' ἔπρεπε λουλοῦθι νάσαι 'στὰ καππέλα μας ἀπάνω.

Κρίμα ποῦ 'στῆς κεφαλῆς μας ξεθυμαίνεις τὸν μπαξέ
καὶ θαρρεῖς μ' αὐτὸ αἰγούρα πῶς θὰ κἀνης καὶ σουξέ.

Τέτοιο ἔαρκιο ποτὶ μου
δὲν ἐπρόσμεν' ἀπὸ σίνα,
νοῦξ ἱρὸν, ἀγαπητὰ μου,
μὲ τὰ μάτια πυρωμένα,
κι' ἔστω κάθε καππελίνο περιδῶλι καὶ φωλιὰ,
νὰ φυτρώουσε λουλοῦθι, νὰ κουρμιάζουσε πουλιὰ.

Χειραφέτησις χαρᾶει

καὶ κανεὶς μὴ μὰς πειράξῃ.

Ἐτὸ καλὸ σου, Νικολάκη, κι' ἔλα λίγο 'στὰ μαλαὰ σου,
μὲ Μαρκόλφαις μὴν τὰ βάζῃς νὰ μὴ εὐρῆς τὸν μπαλιὰ σου.

Κι' ἄν τοὺς ἀνδρας δὲν ἀρίνουν τὰ καππέλα μας τὰ κἀστρο
τῆν παράστασι νὰ βλεποῦν καὶ τοὺς κἀνωμο χαλάστρα,
τῶν θεάτρον τῶν ποικίλων ἄς μὴ λένονται θαρμῶνες
κι' ἢ κυρίαίς νάνα μόναις.

Μὰρ 'στὸν Τριανταφυλλάκο... στήθε πὰρ ἴσι πὰρ λὰ,
τὰ καππέλα σας ὀλόθρα καὶ τῆς φούσαις σας ὕηλὰ.

Παράστασις Θεατρικῆ μεγάλῃ καὶ μοναδικῇ.

Σαράντα χρόνοι 'πέρασαν ὀλόκληροι πρόωρος
ἀφ' ἧς ἀνήλαε τῆν Σκηνὴν ὁ Γεώργιος Νικηφόρος,
κι' ἰσκόρπιε τὸν γέλωτα κι' ἦτο τεχνίτης τρέλλα
καὶ τὸ κοινὸν ἐπευφημοῦν ἀκατάτηρον ἐγγέλα.
Καὶ τώρα βῆμα κι' ἔρμαιον δυστυχίω καὶ πόνων
πανηγυρίζε θρίαμβον σωστῶν σαράντα χρόνων.
Θὰ γίνη μὲ παράστασις 'στὸ θέατρον μεγάλη,
κι' ὁ Νικηφόρος ὅπως πρὶν ἐν δόξῃ θὰ προβάλλῃ,
διὰ κι' ἔμεις πληρωσωμεν τοὺς γέλωτος τὸν φόρον,
ἔλοι μας εἰσιτήρια καὶ μὰρ 'στὸν Νικηφόρον.

'Εμπρός 'στὸν Αἰδοнопουλο κάθε μας ἀρχοντοπούλο.

'Ο Περικλῆς πρὸς Φασουλῆν: «γιὰ πῆς μου, κουρευλιάρη,
ποῦ βρήκες τέτοιο φόρμα, ποῦ βρήκες τέτοια χάρη; ὃ
κι' ἐκείνος διὰ στάσεις τοῦ λέγ' ὀσηρρῶθμιοῦ: «ὅτι καὶ ἐγὼ
ε' Αἰδοнопουλοῦ Μιλάθρον καὶ Παπποκῶννου,
ποῦ τοῦ Σταδίου τῆν ὁδὸν κἀπατρόν λαμπρόνι,
κι' ἴσο σου κάνε τὸν στραβό, πὸν ἴσο αἰγούρηνι.
Σύρε νὰ ὄης τῆς κοπιτικῆς τὰ θάνατα ψαλλίδια,
τὰ νία γαιμωνιάτικα, τὰ φρίσκα τὰ στολίδια,
σύρε νὰ πῆς σ' αὐτοὺς τοὺς ὀδο, ποῦ κόβουσι ὀδοίνα,
νὰ κόψουν καὶ γιὰ τὸ κοστοῦμ' ἄς ἔκοφαν κι' ἐμένα,
κι' ἔδω καθένας νὰ ντυθῇ νὰ καταβῆλῃ ντυσίμου
λουαστά κι' ἰλλουστρίαιμο.»

Ἦπιν αὐτὰ, καὶ τὸ κοστοῦμ, ποῦ τοῦκοψαν ἔφροτο,
'μπροστά καὶ πῆσω πῆσιν 'στὸν ὄλομ Περικλέτο, ὃ
κι' ὁ Περικλέτος τοῦλεγε εσκαρῶνος ἀπὸ ζῆλεια: «ὅτι εἰς τὸν
εμρζίεις Αἰδοнопουλοῦ ἔδω καὶ δέκα μλγια.»

Ἐς τὸν ὄρονον τοῦ Σταδίου, ποῦ κατήγησε Τσορπὴ,
καὶ 'στὸ θέατρον τοῦ Τεῦρα τὸ γυμνασιεῖο κερρὴ,
ἀναβήκαμε πολλοῦσι θεαταῖς τῆς Λογερῆς,
ἀναβήκαμεν ἄπορῆτος καὶ σπῆτες φηρρῶσι,
κι' ὅσοι τῶν ἀπορῆτων εἶνε θρησκῶσι καὶ
πρὸ ἴσην κατὰ λατὸν θὰ τὸ πῆρουν ἀπ' ἑαῖ.